

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἐννενήντα τέσσερα καὶ χίλια ὀκτακόσα
νάιναι καλὰ ὁ Λόρδος μας νὰ φᾶμε κι' ἄλλα τόσα.

Ἐνδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα μας πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.

Εἰς γινώσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι παλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κι' ὅποιος ἀπ' ἐξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Τρίτη τοῦ Δεκεμβρίου
μηνὸς ὀλίγον κρύου.

Τετρακόσα ὀδγόντα κι' ἐννιά
καὶ πλακόνει κακὴ χειμωνιά.

Τοῦ Βασιλεῦς ὑποδοχαῖς μὲ τόσαις λάσπαις καὶ βροχαῖς.

(Ὁ Φασουλῆς συνέρχεται ἀπὸ τὴν τεμπελιά του
καὶ βιαστικὸς 'στὴν ξύλινη περλάρει φαμελιά του.)

Φ.—Ὁ Βασιλεὺς μας ἐφθασε. . . 'στὸ πόδι σηκωθῆτε
καὶ βάλετε τὰ ροῦχα σας καὶ παραστολισθῆτε.
'Ολοι μαζί 'στ' Ἀνάκτορα νὰ πᾶμε καραβάιν
νὰ τὸν ξαναγλεντίσωμε,
μὰ πάρτε κι' ἓνα θυμιατὸ καὶ μπόλινο λιθάνι
γιὰ νὰ τὸν θυμιατίσωμε.

Ἄς πᾶμε τὸ Παλάτι του νὰ γίνῃ περιβόλι
καὶ κάττι νὰ μᾶς φέξη,
μὰ πάρετε καὶ τῆς βροχῆς κανένα παρασόλι
γιατὶ 'μπορεῖ νὰ βρέξη.

Πορτὲ μοᾶ μὸν παρασόλ. . . καιρὸς γαρμπῆς φυσᾶ
καὶ μιὰ βροχὴ ἀτέλειωτη ἐφέτος μᾶς λυσσᾶ.
Πορτὲ μοᾶ μὸν παρασόλ, κι' ἄς πᾶμε δίχως ἄλλο. . .
πρέπει καὶ πάλι νὰ τὸν 'δῶ καὶ λόγο νὰ τοῦ βγάλω.

Ἐμπρὸς λοιπὸν εἰς προσοχήν, . . τροχάδην θὰ σαλπίσω. . .
ἐμπρὸς ἐγὼ μὲ τὰ παιδιὰ καὶ σὺ γυναῖκα 'πίσω,
κι' ὁ Περικλῆς κατόπιν μας μ' αὐτὰ κατεβασμένα
καὶ σουδχρίου χρῶμα,
ἄλλ' ὅμως ὄργανο μαζί μὴν πάρετε κανένα,
τὰ λέμε μὲ τὸ στόμα.

(Ὁ Φασουλῆς φαμελικῶς 'στ' Ἀνάκτορα πηγαίνει
καὶ γιὰ νὰ 'βγῇ ὁ Βασιλεὺς μπαστάκας περιμένει.)

Φ.—Βασιλεῦ Ἑλλήνων, χαῖρε... ἡ ξυλένια μας ἡ ράτσα
ἀποκάτω 'στὸ Παλάτι φέρνει γύραις καὶ σουλάτσα.
Βγάλε μας κανένα λόγο μὲς 'στῆς μύραις συμφοραῖς,
'πὲς τὸ κράτος πῶς θὰ τύχῃ τῆς 'ψηλῆς σου συνδρομῆς,
καὶ κουφέτα σκόρπισέ μας ἀπ' τοῦ Τσάρου τῆς χαραῖς
γιὰ νὰ ποῦμε 'στὸ ζευγάρι καλοροίζικα κι' ἐμεῖς.

Ἦλθε πάλιν ὅπως βλέπεις ἡ ξυλένια φαμελιά
νὰ σοῦ 'πῇ εὐχαριστήσεις, ζηλεμμένε Βασιλεῦ,
ἐπειδὴ καὶ 'στῆς κηδείας καὶ τοῦ γάμου τοὺς ψαλμοὺς
ἄκουγες καὶ τῆς καρδιᾶς μας τὸ τίκ τὰκ καὶ τοὺς παλμοὺς,
καὶ δὲν ἔπαυες τοῦ Τσάρου νὰ τοῦ λὲς πρωὶ καὶ βράδυ
γιὰ τὴν δόλιχα μας σταφίδα, γιὰ τὰ σῦκα, γιὰ τὸ λάδι.

Ἄλλος τέτοιος πατριώτης σὰν καὶ σένα δὲν ἐστάθη
κι' ὁ λαὸς ὁ κρυωμένος μόλις ἦλθες ἐξεστάθη,
κι' ἔτρεξε νὰ τὸν σκεπάσῃς σὰν πατέρας Βασιλεῦ,
'στῆς πορφύρας τὰ χρυσάφια, 'στῆς πορφύρας τὰ μαλλιά.

Βασιλεῦ Ἑλλήνων, χαῖρε. . . ἀκονίζονται μαχαίρια
κι' ἀστραπόβροντα μουγγρίζουν 'στὰς ἐκτάσεις τοῦρανοῦ,
μὰ δὲν σκιαζεσαι καθόλου καὶ τὰ δύο τεντόνερα χέρια
σὰν νὰ θέλῃς νὰ φουχτώσῃς τὴν φωτιά τοῦ κερανοῦ.

Βασιλεῦ Ἑλλήνων, χαῖρε. . . σὺ μὰς σώζεις 'στοὺς κινδύνους
καὶ γερὸς ὁ Θρόνος στέκει,
καὶ γελᾷς μὲ Μπερτοδούλους καὶ γελᾷς μὲ Μπερτολδίνους
καὶ μ' ἐμένα τὸν Ζευζέκη.

Βασιλεῦ Ἑλλήνων, χαῖρε. . . εἰς τὸ κάθε σου ταξεῖδι
σὺ φροντίζεις γιὰ τὸ λάδι, σὺ φροντίζεις γιὰ τὸ ξύδι,
καὶ λαδάτος καὶ ξυδάτος εἰς τὰ πρόσω προχωρεῖς. . .
ρίξε μου μιὰ μπομπονιέρα τὸν Σωτήρα νὰ χαρῆς.

(Κι' ὁ Περικλῆτος ἀρχινᾷ
μὲ σοβαρὸ νὰ τσαμπουνᾷ.)

Π. — Ἀγαπημένε Βασιλεῦ, καθεὶς ἐμπρός σου τρέχει,
γιὰ σὲ κι' ἐμοῦ τοῦ Περικλῆ κουρδίζεται ἡ λύρα. . .
τριάντα ἡμερόνυχτα ἐλύσσαξε νὰ βρέχη
κι' ἡ πόλις μας κατήντησε σὰν Λόντρα δίχως λίρα.

Ἦλιος δὲν βγαίνει φωτερός. . . κι' αὐτὸς μὰς ἐσιχάθη
καὶ μὲς 'στὰ μαῦρα σύννεφα ἐκρύφθηκε κι' ἐχάθη,
κι' ἐγὼ λιπακάδα σὰν καὶ πρὶν δὲν 'βρίσκω, Βασιλεῦ μου,
γιὰ νὰ ζεστάνω μιὰ στιγμὴ τὴν ραχοκοκαλιά μου.

Λάσπη, Μεγαλειότατε, καὶ βόρβορος παχὺς
καὶ πλάτς καὶ πλούτς λασπώνεται ὁ κάθε δυστυχής.
Σηκώνονται 'ψηλὰ 'ψηλὰ καὶ τόσα μισοφόρια
καὶ κάνουν μετ' τὴν λάσπη μας χυτὰ ποδάρια τράμπα,
μὰ μέσα 'στὸ σκελῆτι μας καὶ μὲς 'στὴν στενοχώρια
κανεὶς δὲν ἔχει ὄρεξι νὰ 'δῇ καὶ 'λίγη γάμπα.

'Στὸ μαρμαρένιο, Βασιλεῦ, ξεπρόβαλε μπαλκόνι
νὰ 'δῇς πῶς κὰν 'ἡ λασπουριά τὸ κάθε πανταλόνι,
μὰ τώρα ποὺ μὰς ἤλθε Σὺ θὰ λείψ' ἡ τόση λέρα
κι' ἂν θέλῃς ρίξε καὶ γιὰ 'μὲ καμμία μπομπονιέρα.

Φ. — 'Στὸν ἐρχομὸ σου 'γέλασαν τῶν οὐρανῶν οἱ θόλοι
καὶ φοβερῶν κατακλυσμῶν 'βουδάθησαν καμπάναις,
καὶ μέσα 'στὸ Βασιλικὸ γυρίζω περιβόλι
καὶ βλέπω βυζανιάρικα μαζί μὲ παραμάναις.

Οὐὰ οὐὰ φωνάζουνε, τὰ χέρια τῶν κουνούν,
καὶ δείχνουν μὲ τὰ σχήματα πῶς σὰν κι' ἐμὰς πεινοῦν,
καὶ μακαρίζω τὰ μωρὰ ὅπου γυρεύουν γάλα
γιατὶ θὰ 'γύρευαν ψωμί ἂν ἦσαν πρὶν μεγάλα.

Βλέπω κάποιον νὰ ρεμβάζῃ
μὲς 'στὸν κῆπο, Βασιλεῦ,
καὶ τὰ χέρια του νὰ βάζῃ
πότε πότε 'στὴν κοιλιά.

Μὲς 'στὰ μάτια τὸν κυτῶ
σὰν περίεργος μαριόλος,
καὶ μὴν εἶσαι, τὸν 'ρωτῶ,
ποιητὴς ὄνειροπόλος;

Κι' αὐτὸς βλέπων πρὸς τὴν οὐσιν
μ' ἀπαντᾷ χωρὶς νὰ θέλῃ:
«δὲν ρεμβάζω μὲ τὴν φύσιν,
μὰ ρεμβάζω τὸ καρβεῖλι».

Ἔρω, λέγω, συνταράττει
τὴν κοιλιά σου, παλαβέ,
ὅμως τρέχα 'στὸ Παλάτι
καὶ μολὼν ψωμί λαβέ.

Αὐτὸ τὸ ρῆμα τὸ πεινῶ δὲν εἶναι διόλου νέο,
πεινάω κάνει κάποτε καὶ κάποτε πεινέω,
ἀλλ' εἴτε κι' ἀσυναίρετον ἢ καὶ συνηρημένον
μὰ πάντα θὰ τάκούε εἰς ὅποιο μέρος πάτε,
'στὴν συζυγίαν τάσσεται τὴν τῶν περισπωμένων
κι' ὁ νοὺς μας σήμερα γι' αὐτὸ σπουδαίως περισπᾶται.

Μ' αὐτὸ διασκεδάζεται τοῦ καθενὸς ἡ πλῆξις
καὶ μὲς 'στῆς Μπόρσας γράφεται τὸ λασπωμένο χάνι,
πολλοὶ τὸ κλίνουν, Βασιλεῦ, μὲ δύο καταληξεῖς
κι' ἐμεῖς ἂν τὸ ξεχνᾶμε, αὐτὸ δὲν μὰς ξεχνᾷ.

Γι' αὐτὸ τὸ ρῆμα κόκκιναις σηκώνονται παντιέραις,
γι' αὐτὸ τὸ ρῆμα γράφονται περὶ θεσμῶν λιμπρέταις,
γι' αὐτὸ τὸ ρῆμα πρόσφερε 'στὸν Λόρδο μπομπονιέραις
καὶ 'πὲς 'στ' αὐτὴν του γελαστός: «ὄρσε, γαμπρέ, κουφέτι»

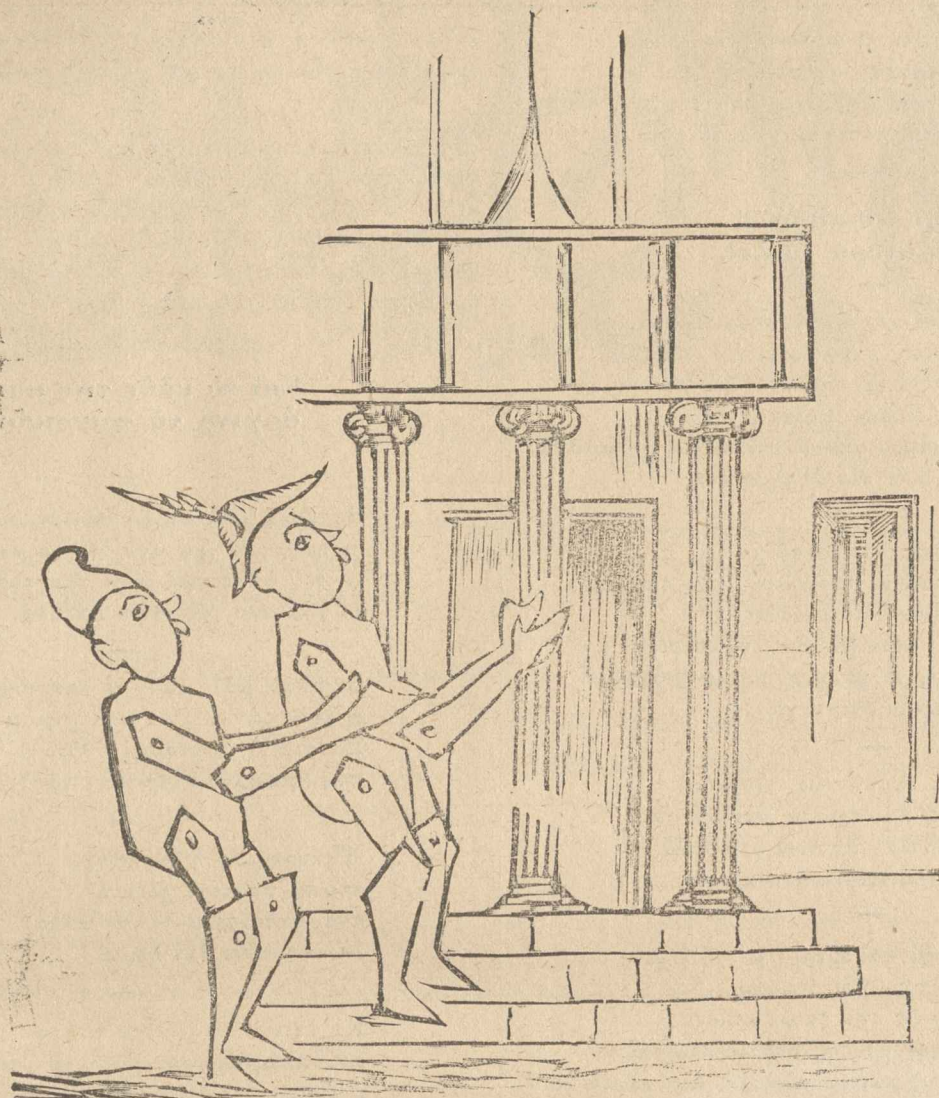
Βρέχει βρέχει καὶ χιονίζει
καὶ τὰ μάρμαρα ποτίζει,
κι' ὁ Σωτήρας μαγειρεῖ
Νομοσχέδια σωρὸ,
κι' ἡ Βουλὴ παραχορεύει
τοῦ Σωτήρα τὸν χορὸ.

Βρέχει βρέχει καὶ χιονίζει
καὶ κανένας δὲν δανεῖζει,
καὶ τὸ φράγκο τὸ καμμένο
μ' ἓνα μούτρο λασπωμένο
ἀνεδαίνει κατεβαίνει,
τᾶντερά μας λύνει δένει.

Ἄν ὁμιλῶ μὲ σύμβολα σὰν Ἰψεν Νορβηγός
τοιούτον μὲ κατήντησεν ὁ γκράν Πρωθυπουργός,
ἐλπίζω δὲ κἄν αὐριον κἄν μετ' ὀλίγον χρόνον
πῶς θὰ συνεννοούμεθα μὲ παντομίμας μόνον.

Π. — Ἐμπρός σου στέκω, Βασιλεῦ, καὶ τρέμω σὰν κληρὸς
τοῦ κῆπου τοῦ Βασιλικοῦ λουλούδι μου 'μιλοῦν,
κι' οἱ σταφιδάδες κάθονται 'στὴν ἄκρη 'στὸ ποτάμι,
μὲ τὴν σταφίδα 'μάλλον καὶ τὴν πετροβολοῦν:
«Σταφίδα γιὰ 'λιγότεψε, σταφίδα γίνου 'λίγη,
παρακρατήσου, ψόφησε, πρὶν τὸ μῆλαλό μας φύγη.»

Ὁ κύριος Πρωθυπουργός ἐμπῆκε σὲ μελᾶδες,
χίλις τὸν πᾶν ἀπὸ 'μπροστὰ καὶ 'πίσω δὲν χιλιάδες,
καὶ δύο Νομοσχέδια καθεὶς τοῦ ξεφουρνίζει
μαζί μὲ τὸν Κοκκέβη,

κι' ἐκεῖνος ἡμερόνυχτα τὰ φιλοσοκινίζει
κι' ἰδρόνει καὶ μουσκεύει.

Καὶ περιμένω, Βασιλεῦ, κι' ἐγὼ κι' ὁ Φασουλῆς
καμμία μπόρα ξαφνικὴ νὰ κἀν πανηγύρι,
νὰ πέση καὶ τὸ πᾶνιο ταβάνι τῆς Βουλῆς
κι' ὅλα τὰ Νομοσχέδια νὰ τὰ συμπαρᾶσῃ.

Ἦλθαμε γιὰ ζητήματα σπουδαῖα νὰ 'μιλήσωμε
καὶ μερικὰ νὰ δέσωμε καὶ μερικὰ νὰ λύσωμε,
καὶ νὰ σκεφθοῦμε σοβαρὰ μὲ ποιὸν καινούριο τρόπο
θὰ σώσωμε τὸν τόπο.

Μὲ γνώμαις μὰς ἐφούσκωσε κι' ὁ Σακκουλὲς ἀκόμη,
μονάχα Σὺ σὰν φρόνιμος δὲν ἔχεις καμμία γνώμη.

Φ. — Ἐρῶ τραγοῦδι νὰ σοῦ 'πῶ, ποῦ νὰ σαλέψῃ βράχος,
ἔρῶ τραγοῦδι νὰ σοῦ 'πῶ, ποῦ χάσκουν Βασιλίσκοι,
ἔρῶ τραγοῦδι νὰ σοῦ 'πῶ, ποῦ θὰ μού 'πῇς μονάρχος:
«τὸν μασκαρᾷ τὸν Φασουλῆ ποῦ πάει καὶ τὰ 'βρίσκει.»

Ἐρῶ τραγοῦδι νὰ σοῦ 'πῶ, ποῦ θὰ μού 'πῇς πολλᾶτη,
ἐκεῖ πουλιῶν στενάγματα, μουγγρίσματα θεριῶν,
ἐκεῖ πηγαίνουν κι' ἔρχονται Σωτήρες 'στὸ Παλάτι,
ἐκεῖ παλεύουν οἱ θεομοὶ μὲ κνίσσα μαγειριῶν.

Ἐρῶ τραγοῦδι νὰ σοῦ 'πῶ, ποῦ τρεῖς ἀναθεμάτα,
ἐκεῖ πορφύρα κι' ἂν φορῇς τὴν βλέπεις κουρελάκι,

καὶ λὲν πολλοὶ μὲ στόματα ρητορικὴ γεμάτα:
«κολοῖς κι' ἐγὼ, κολοῖς καὶ σὺ, κι' ἀπὸνα βαρελάκι.»

Ἐρῶ καὶ πάλι νὰ σοῦ 'πῶ τραγοῦδι μιὰ ντουζίνα,
ποῦ θὰ μού 'πῇς «γιὰ κάθεσαι 'στὸν Θρόνον μου τὸ πγάγι,
ἢ πῆγαινε καλλίτερα καὶ σὺ μὲς 'στὴν κουζίνα
νὰ φᾶς ψωμί Βασιλικὸ μὲ Σύνταγμα προσφάγι.»

Ἐρῶ τραγοῦδι νὰ σοῦ 'πῶ, ποῦ δὲν σοῦ τὰπ' ἀκόμα,
ἐκεῖ κι' ὁ νόμος ράβεται μὲ Βενετικὰ βελόνι,
ἐκεῖ κι' ἡ μύτη καθενὸς ἂν πρὶν δὲν φᾶν χῶμα
ὅσο 'ψηλὴ κι' ἂν φαίνεται ποτὲ τῆς δὲν 'ψηλώνει.

Ἐρῶ τραγοῦδι νὰ σοῦ 'πῶ καλλίτερα τοῦ Ρῆγα,
ἐκεῖ ὁρεμμένος Βασιλεῦς κι' εἰς ὅλα δημοκράτης
ἔχει καθῆκον νὰ μετρᾷ μὲτ' ὀλίγας πεταξὲς μύγα
πόσαις φοραῖς 'στὸ πέταγμα τινάζει τὰ φτερά της.

Ἐρῶ τραγοῦδι νὰ σοῦ 'πῇ τὸ κλούβιο μου κεφάλι,
ποῦ ξαναπέστο θὰ μού 'πῇς γιὰτὶ μού παραρέσει,
ἐκεῖ θρηνεῖ περίλυπος καὶ μιὰ σκιά μεγάλη
ἐνὸς ἀρχαίου Βασιλεῦ, ὅπου φοροῦσε φέσι.

Ἐρῶ τραγοῦδι νὰ σοῦ 'πῶ γι' αὐτὸν ποῦ κρύβ' ἡ πλάκα,
ποῦ θὰ φωνάξῃς «ἀφερίμ, ὑπήκοὲ μου βλάκα,»
ἔρῶ τραγοῦδι νὰ σοῦ 'πῶ γιὰ τοῦτον τὸν φεσά,
ποῦ θὰ μού δώσῃς γι' ἀμοιβὴ κουφέτα περισσά.

Ξέρω τραγούδια νὰ σοῦ 'πῶ μὲ γλῶσσα σὰν ροδάνι,
 ποῦ θὰ φωνάξῃς «φθάνει,»
 Ξέρω τραγούδια νὰ σοῦ 'πῶ, μὰ τὰχω 'στὸ τεφτέρι,
 εἶναι μακριὰ τὸ σπῆτι μου, ποῖος πάει νὰ τὸ φέρῃ;

**Κι' ἡ κυρία Φαδουλῆ
 μὲ τ' Ἀνάκτορα 'μιλεῖ.**

Ἡ Φ. — Ἀγαπημένε Βασιλεῦ, 'στῆς τόσαις φασαρίαις
 δὲν ἔχουν γιὰ τὰ λούσα τῶν παράδες κι' ἡ κυρίαίς,
 καὶ τώρα ποῦ 'στὰ μαγαζιά δὲν πᾶν ἀπ' τὰ χαράμματα,
 γιὰ τὴ σοφία δυνατὸ τῆς ἐπίασε μεράκι,
 καὶ τρέχουν εἰς τὸν Παρνασσὸ γιὰ νὰ μαθαίνουν γράμματα
 ἀπὸ τὸν Ἀργυρόπουλο κι' ἀπὸ τὸν Μηλιάρακη.

Γιὰ φιγουρίνια καθεμιὰ σπανίως κελαῖδεῖ
 κι' ἅμα δὲν πᾶν 'στὰ μαγαζιά τὸ ρίχνουν 'στὴ σπουδῇ.
 Ἀέρων ιδιότητας μαθαίνουν 'στὸ μενούτο,
 γιὰ τὸν ἀέρα συζητοῦν κι' ἀέρα βάζουν μπλάστρι,
 καὶ σήμερ' ἂν φουσκώνωμε, τὸ φούσκωμά μας τοῦτο
 δὲν εἶναι ἄλλο τίποτα παρ' ἔν' ἀνεμογγάστρι.

Τόσαις κυρίαίς ντιστεγκέ, στολὴ τῶν Ἀθηνῶν,
 φοροῦν φουστάνια περσινὰ καὶ τρύπια στιβαλέτα,
 καὶ μήτε κἄν 'στὰς προβολὰς εἰκόνων φωτεινῶν
 δὲν βλέπομε ζωγραφιστὴ καινούρια ντουαλέτα.

Πολλαῖς θὰ βγοῦνε Σεβινιὲ καὶ Στάελ μὲ τὸ ζόρι,
 τῆς δὲ σοφίας ἡ Θεὰ καὶ τοῦ Διὸς ἡ κόρη,
 σὰν 'δῇ πῶς ὅλαις ἔγιναν εἰς τὴν σοφία σπέρτα,
 θ' ἀρχίσῃ τὴν κονβερσασιὸν μὲ τῆς σοφαῖς κοκέταις,
 καὶ θὰ κρατῇ τοὺς κότσους μας μὲ κλάδους ἀπὸ μύρτα
 γιὰτὶ δὲν θάχωμε λεπτὸ νὰ πάρωμε φορκέταις.

Ποῦ παράδες γιὰ νὰ τρέξω
 μὲς 'στὸ κάθε μαγαζί;
 τῆς βιτρίναις του ἀπ' ἔξω
 βλέπω τώρα σὰν χαζή.

Κι' αἰθερία σὰν Τραβιάτα
 ξαναπέρασ' ἀπ' ἐκεῖ,
 ἀπ' τὴν ἔρημη τὴν στράτα,
 ποῦ τὴν λέν Ἑρμαϊκή.

Ἄλλ' ἄντὶ νὰ τρέχ' ἡ πῆχυ
 ὅπως πρῶτα—συμφορὰ!—
 ἐκλαιγε τὴν μαύρη τύχη
 κάθ' ἑμπορίου φουκαρᾶ.

Κι' ἀπ' τὴν μπόλικη πραμμάτεια
 ἓνα τσίτι μοναχό,
 ἓνα 'πῆρα γιὰ τὰ μάτια,
 τὸ πιὸ σκοῦρο καὶ φτωχό.

Δὲν βγαίνεις ἔξω μιὰ στιγμή κι' ἄμόντε πᾶν οἱ στίχοι
 κι' ἡ τόση μας φωτιά,
 ἀλλ' ὅμως ξέρω πῶς κι' αὐτοὶ τοῦ Παλατιοῦ οἱ τοῖχοι
 ἔχουν μεγάλ' αὐτιά,

κι' ὅλα τάκουε κι' ἡ κλάψα μας τὸ στῆθος σου σπαράζει
 κι' ἂν δὲν προβαίνης νὰ μᾶς 'ὄῃς γι' αὐτὸ δὲν μᾶς πειράζει.

Δέξου συγχαρητήρια μεγάλα κι' ἀπὸ 'μένα
 γιὰτὶ 'στὸν Τσάρο 'σύστησες τὸ λάδι καὶ τὰ σῦκα μας,
 κι' ἂν σοῦ φανοῦν τὰ λόγια μας φαγιὰ ξαναβρασμένα
 μὰ πάντοτε θὰ λέγεσαι χρυσὸ μας καὶ τζίτζικα μας.
 Θερρῶ πῶς εἶναι περιττὸν νὰ σοῦ τὰ ξαναλέμε...
 ὅ,τ' ἔχουμε τὸ 'φάγαμε καὶ σήμερα τὸ κλαίμε.

**Καὶ τὸ κάθε της παιδί
 ἀρχινᾷ νὰ τραγουδῇ.**

Βασιλεῦ μου, πηδῶ 'σὰν ἀρκοῦδι,
 κι' ἡ μαμμὰ μου μοῦ λέγ' ἡ μαριόλα
 νὰ σοῦ ψάλλω καινούριο τραγούδι
 μὲ χαθῶδες τοῦ Λίγο ἀπ' ὅλα.

Βασιλεῦ μου, μάθε σὲ λατρεύω,
 κι' ἓνα φράγκο μόνο σοῦ γυρεύω.
 Ξαναμάθε, χορτασμένε Θρόνε,
 πῶς καμπόσοι 'ξέμαθαν νὰ τρῶνε.

Ἡ κυρά μας ἡ δασκάλα,
 ποῦναι πάντοτε χλωμή,
 μοῦ 'ζητοῦσε μέσα 'στ' ἄλλα
 νὰ τῆς πᾶω καὶ ψωμί.

Κι' ἐπειδὴ δὲν τῆς τὸ 'πῆγα
 μοῦβαλε μηδενικό,
 μ' ἔδωκε μὲ μαύρη ρήγα,
 μ' ἄφησε καὶ νηστικό.

Εἶπαμε ἀπ' ὅλα,
 'λίγα καὶ καλὰ...
 ρίξε μας μιὰ φόλα
 Σὺ ποῦ τρῶς 'ψηλά.

(Εἶπαν αὐτὰ καὶ τοῦ χοροῦ τοὺς πᾶναι τὸ δαιμόνιον
 κι' ὅλοι μαζί χοροπηδοῦν καὶ λέν τὸ 'πένει!—εἰμον.)

**Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις
 μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.**

Τὴν μόνην Περιοδικὴν Ἑστίαν τοῦ Δροσίνη
 τὴν 'πῆρε ὁ Ξενοπούλου κι' αὐτὸς τὴν διευθύνει,
 ὁ λογογράφος ὁ κομψὸς, ἡ πένα ἡ σκιρτώσα,
 κι' ἀπὸ κονδυλίων πάντοτε θὰ γράφει ἓνα κι' ἓνα,
 καὶ θὰ τοῦ λέν ἀπὸ παντοῦ μὲ παρακάλη τόσα:
 «ἄμην, Γρηγόρη, γράψε μὲ συνδρομητὴ κι' ἑμένα.»

Ὁ Φιλομούσων Ὁμίλος Ἑρμῆς τῆς Μαγνησίας
 μαγθάνομεν πῶς ἔκαμε προόδους θαυμασίας
 ἀφ' οὗτο ὁ Διδάσκαλος ἐπῆγε Κηλαμᾶς,
 εἰς μέλη δὲ πληθύνεται κι' εὐμούσων συνδρομάς,
 κι' ὁ Διοικῶν Τζεβὰτ Πασσᾶς, ἀνὴρ μεγάλου ζήλου,
 Πρόεδρος εἰν ἐπίτιμος τοῦ προσφιλοῦς Ὁμίλου.